

ukázal se modravý obrys vzdáleného kopce s větrným mlýnem; bylo tak jasno, že zřetelně bylo viděti ramena mlýna, jak se otáčejí. Na dvoře stáli důstojníci ve skupinách, polohlasem hovoříce, v jednom koutě sražení seržáni praporu, u něhož delinkvent sloužil, ale všecko ustupovalo co nejdále od kouta, prkný obedněného. Zavál svěží větřík, na žlutavě zelené trávě na náspu usmála se slabě zář vycházejícího slunce a za náspem zašvitořil táhle skřivan do výše se vznášející. V též chvíli ozval se z lunetu kolem náspu se vinoucího buben, dusot vojenských kroků a zároveň rozklínal se zvoněk umíráček. Otevřela se vrata a do dvora vešla setnina Lemaninského s důstojníkem na koni v čele. Důstojníci vzdali čest, bylo slyšeti dvě komanda a setnina utvořila čtverec ke koutu popraviště otevřený. Od ní odloučil se oddíl, kterýž sám o sobě sestavil se v pohyblivý čtverec, do kteréhož vstoupil auditor s profousem a s tímto obklíčením šli ke dveřím chodby, vedoucí k cele Lemaninského; stráž zůstala na dvoře a za chvíli přiváděli odsouzence.

Byl to člověk ohromný a přes to, že těžce visel rukou na lokti provázejícího jej kněze, čněl ještě o hlavu výše nad jeho bilet. Furažka seděla mu hluboko v očích a límec odstával daleko od týla; dýchal ztěžka a na krátké cestě musela se stráž dvakrát s ním zastaviti, při čemž rozpínal zapadlou hrud' a oddychuje svítil bílými zuby z vousů jak uhel černých. Seržáni

zasalutovali, když kol nich delinkventa vedli, Lemaninský zamával rukou na rozloučenou. Postavili jej před setninu a přečtli mu rozsudek. Dýchal při tom tak, až křečovitě chytal bradou do vzduchu, až ukázal ohryzek vychrtlého krku.

Když dočtli rozsudek, zasalutoval profous a po něm i odsouzenec a stráž od nich odstoupila. Odsouzený šikovatel stál teď mezi profousem a knězem, kteří jej podporovali s obou stran, i bylo patrné, že se snaží, aby stál rovně, a že nezápasí s ničím jiným leč s chorobou, tělesnou bídou svou, rozvíral rty a zavíral při každém dechu.

Důstojník na koni tázal se delinkventa, má-li ještě nějaké přání. Lemaninský odpověděl hrozným kašlem, který zmítal jeho tělem jako víchr břízou. Kašlal, a kněz vznesl šátek k jeho ústům, na bílém plátně ukázala se velká krvavá skvrna. Bylo zjevno, že se chystají popraviti umírajícího člověka.

Když se kašel utišil, odpověděl Lemaninský zvučným hlasem, který u pokročilých souchotinářů překvapuje, ale bývá jen výsledkem ozvuku ve velkých doupatech plicních — že by ještě rád viděl důstojníky své setniny.

Stáli už za linií, mělo se stříleti. Velitel komandoval je zas před front, aby se ukázali. Postoupili a Lemaninský prohlížel si jednoho po druhém dlouhým pohledem, stáli před ním jako před generálem, nikdo z nich ani nemžkl.

Vedle mne ozval se usedavý vzlykot, podívám